

Sygn. akt I ACz 1168/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Wiceprezes SA:	Jacek Gołaczyński (spr.)
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz
Sędzia SA:	Dariusz Kłodnicki

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2017 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z wniosku: (...) **spółka z o.o. z siedzibą we W.**

przeciwko: (...) **S.A. z siedzibą we W.**

udzielenie zabezpieczenia

na skutek zażalenia obowiązanego

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 28 lutego 2017r. sygn. akt I Co 65/17

w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia

p o s t a n a w i a:

- zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie I o tyle tylko, że ustalić czas trwania nakazu usunięcia publikacji na sześć miesięcy;**
- oddalić zażalenie w pozostałym zakresie.**

(...)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2017r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu uwzględnił wniosek uprawnionego o udzielenie zabezpieczenia przez:

udzielenie zabezpieczenia roszczenia uprawnionego (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. poprzez nakazanie obowiązanego (...) S.A. z siedzibą we W. usunięcia artykułu pod tytułem „(...)” umieszczonego na stronie internetowej pod adresem:

(...)

oraz usunięcia wpisu z dnia 6 lipca 2016 roku, godz. 10:47 na profilu Grupy (...) na portalu społecznościowym (...) pod adresem:

(...); oraz wyznaczył uprawnionej termin dwóch tygodni na wniesienie przeciwko obowiązanemu pozwu o naruszenie dóbr osobistych naruszonych treścią artykułu opisanego w punkcie I sentencji postanowienia, przy czym termin ten rozpoczyna bieg od dnia doręczenia uprawnionemu odpisu niniejszego postanowienia - pod rygorem upadku zabezpieczenia.

Powyższe postanowienie uzasadnił tym, że uprawniona (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. wniosła o udzielenie zabezpieczenia roszczenia uprawnionego w stosunku do obowiązanej (...) S.A. z siedzibą we W. o naruszenie dóbr osobistych poprzez nakazanie obowiązanej (...) S.A. z siedzibą we W. usunięcia artykułu pod tytułem „(...)”

(...)” umieszczonego na stronie internetowej pod adresem:

(...) oraz usunięcia wpisu

z dnia 6 lipca 2016 roku, godz. 10:47 na profilu Grupy (...) na portalu społecznościowym (...) pod adresem:

(...)

Ewentualnie na wypadek nie uwzględnienia tego żądania przez Sąd wniosł o:

1. nakazanie (...) SA z siedzibą we W. do umieszczenia w nagłówku artykułu nad jego tytułem następującego zdania: „W związku z treścią artykułu pod tytułem „(...)” informujemy, że (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. wystąpiła z powództwem o ochronę dóbr osobistych naruszonych treścią zamieszczonego artykułu”, przy czym aby to zdanie zostało wyróżnione poprzez użycie czcionki o rozmiarze dwukrotnie większym od rozmiaru użytego w tekście artykułu oraz wyróżnione poprzez pogrubienie tego zdania - całość wyżej wskazanego oświadczenia powinna być zaś napisana czcionką o kolorze czerwonym;
2. zakazanie rozpowszechniania artykułu pod tytułem “(...)” umieszczonego obecnie na stronie internetowej pod adresem: (...) oraz całości bądź części tego artykułu w jakikolwiek sposób, w jakichkolwiek mediach;
3. zakazanie kontaktowania się z pomocą czatu online na stronie internetowej (...) z osobami odwiedzającymi tę stronę internetową;
4. nakazanie usunięcia ze strony internetowej (...).

Nadto wniosła o nadanie postanowieniu wzmianki o wykonalności, doręczenie odpisu postanowienia o zabezpieczeniu na adres pełnomocnika Wnioskodawczyni, wyznaczenie 2-tygodniowego terminu od daty doręczenia pełnomocnikowi wnioskodawczym postanowienia o zabezpieczeniu na złożenie pozwu przeciwko Zobowiązanej o ochronę dóbr osobistych Wnioskodawcy w postaci godności

i dobrego imienia, naruszonych treścią artykułu umieszczonego na stronie, internetowej (...), a także zasądzenie od Zobowiązanej na rzecz Wnioskodawcy kosztów postępowania według norm przepisanych. Wniosła także o dopuszczenie dowodów z dokumentacji

w postaci orzeczeń sądowych, odpisu KRS stron, wydruku dokumentacji związanej

z publikacją artykułu oraz wpisów zamieszczonych na blogach jak również pism zawierających oświadczenia stron oraz korespondencję stron.

Uzasadniając żądanie wniosków o udzielenie zabezpieczenia uprawniona wskazała, że na skutek publikacji przez obowiązaną artykułu pod tytułem „Umowa

z niespodzianką” doszło do szeregu odstąpień przez klientów od zawartych

umów. Rozpowszechnienie artykułu wśród osób również nie będących klientami uprawnionej daje podstawy do powzięcia podejrzeń, że w istocie ma on na celu przysporzenie klientów obowiązanej, i wykreowanie na podmiot zdolny do ochrony przed każdym problemem prawnym. Uprawniona podniosła, że budzi zastrzeżenia co do intencji działania

obowiązanej fakt, iż przed sporządzeniem i publikacją artykułu jego autor nie skontaktował się z uprawnioną w celu wyjaśnienia sytuacji nie zachowując tym samym rzetelności prasowej. Uprawniona podniosła, że zawarte w artykule opublikowanym przez obowiązującą wypowiedzi sugerują popełnienie przez uprawnioną przestępstwa i naruszają dobra osobiste uprawnionej. Wskazała, że na skutek działania obowiązanej doszło do odstąpienia od zawartych umów przez szereg klientów uprawnionej, Niektórzy klienci zaprzestali płatności, niektórzy powoływali się wprost na artykuł obowiązanej.

Uprawniona podniosła, iż brak zabezpieczenia z dużym prawdopodobieństwem uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie wyroku.

Sąd Okręgowy uznał, że przytoczył art. 24 § 1 k.c., który stanowi, że ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Stosownie do treści art. 43 k.c. przepisy o ochronie dóbr osobistych osób fizycznych stosuje się odpowiednio do osób prawnych. O ile kodeks cywilny zawiera katalog dóbr osobistych osób fizycznych (art. 23), to dobra osoby prawnej podlegające ochronie nie zostały w treści tejże ustawy wyszczególnione. Nie ulega wszakże wątpliwości, iż na dobra osobiste osoby prawnej składają się jej nazwa (firma), znak towarowy, opinia handlowa, tajemnica korespondencji, czy też dobre imię. Naruszenie dobrego imienia (zniesławienie) polega na pomówieniu o postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć tę osobę w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności.

W przypadku powództw o ochronę dóbr osobistych ciężar wykazania, iż do naruszenia dóbr osobistych nie doszło bądź też owo naruszenie pozbawione było cechy bezprawności spoczywa na pozwanym. Rozpoznając tym samym wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia w przedmiocie ochrony dóbr osobistych, Sąd winien jedynie ocenić, czy działania obowiązanej mogły skutkować naruszeniem tego rodzaju dóbr uprawnionego. Miarą stopnia dolegliwości rozpowszechniania określonych faktów lub negatywnych ocen pod kątem naruszenia dóbr osobistych jest sposób odczuwania przez większość rozsądnie myślących ludzi, których wyrazicielem, w razie poddania określonych faktów i ich oceny pod osąd sądu, jest orzekający sąd (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lutego 2008r., I CSK 334/07).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Okręgowy uznał, że strona uprawniona uprawdopodobniła w świetle przedstawionych dowodów, że umieszczenie przez obowiązującą artykułu prasowego pod tytułem: „(...)” na stronie internetowej pod adresem:

(...)

jak również umieszczenie wpisu w dniu 6 lipca 2016 r., godz. 10:47 na profilu Grupy (...) na portalu społecznościowym (...) pod adresem: (...),

może stanowić rozpowszechnianie informacji nieprawdziwych, nierzetelnych i krzywdzących dla uprawnionej, uprawdopodobniła również powstanie negatywnych skutków w postaci odstąpienie przez klientów od umów zawartych z uprawnioną czy zaprzestanie płatności, niejednokrotnie klienci powoływali się wprost na wymienioną publikację obowiązanej.

Sąd Okręgowy uznał, że niezależnie od ostatecznego wyniku postępowania dowodowego, na potrzeby rozpoznania wniosku o udzielenie zabezpieczenia uznał, że uprawniona uprawdopodobniła tak roszczenie, jak i interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. Zostało przez uprawnioną uprawdopodobnione, iż w przypadku braku zabezpieczenia roszczenia jej dobra osobiste będą nadal naruszane za pośrednictwem artykułu prasowego o zaprezentowanej wyżej

treści, a skutki tych naruszeń będą narastać, istnieje więc obawa, że brak zabezpieczenia uniemożliwi wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia (art. 730¹ § 2 k.p.c.).

W ocenie Sądu Okręgowego zawnioskowany przez uprawnioną sposób zabezpieczenia żądania pozwu należy ocenić jako adekwatny do przedstawionych okoliczności sprawy, tj. z jednej strony wystarczający dla zabezpieczenia roszczeń uprawnionej, a przy tym niebędący nadmierną dolegliwością dla obowiązanej.

W niniejszej sprawie nie zachodzi też przesłanka określona w art. 755 § 2 k.p.c., w postaci naruszenia ważnego interesu publicznego.

Obowiązana zaskarżyła powyższe postanowienie w całości zarzucając Sadowi Okręgowemu:

1) naruszenie przepisów postępowania, a to:

- art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. - poprzez brak wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia dowodów, na których oparł się Sąd meriti, w zakresie uznania, iż strona uprawniona uprawdopodobniła roszczenie i interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia; a nadto poprzez wskazanie, iż orzeczenie w punkcie I postanowienia opiera się na treści m. in. art. 755 § 1 pkt 3 k.p.c., który w tej sprawie nie ma zastosowania;

- art. 730⁽¹⁾ § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 243 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez uznanie, że strona uprawniona uprawdopodobniła roszczenie, w szczególności, iż zaofiarowane przez uprawnioną dowody z dokumentów uzasadniają twierdzenie, że umieszczenie przez obowiązującą artykułu prasowego pod tytułem „(...)” pod adresem strony internetowej: (...) jak również umieszczenie wpisu w dniu 6 lipca 2016 r., godz. 10:47 na profilu Grupy (...) na portalu społecznościowym (...) pod adresem:(...), może stanowić rozpowszechnienie informacji nieprawdziwych, nierzetelnych i krzywdzących dla uprawnionej, a nadto, aby strona uprawniona uprawdopodobniła powstanie negatywnych skutków w postaci odstępowania przez klientów od umów zawartych z uprawnioną czy zaprzestanie płatności w związku z w/w publikacjami, a w konsekwencji aby prawdopodobnym było, iż w/w publikacje stanowią naruszenie dóbr osobistych spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., podczas gdy przedstawione przez uprawnioną dowody mające uprawdopodobnić roszczenie, w szczególności treść przedmiotowego materiału prasowego analizowana w kontekście treści umów zawieranych z kontrahentami przez uprawnioną, oceniona prawidłowo w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego nie daje podstawy do uznania, aby roszczenie w niniejszej sprawie zostało uprawdopodobnione;

- art. 730⁽¹⁾ § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 243 k.p.c. - poprzez uznanie, że strona uprawniona uprawdopodobniła interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia i wskazanie, iż w braku zabezpieczenia roszczenia dobra osobiste uprawnionej będą nadal naruszane za pośrednictwem artykułu prasowego pod tytułem „(...)” zamieszczonego pod adresem strony internetowej: (...) (...) jak również za pośrednictwem wpisu z dnia 6 lipca 2016 r., godz. 10:47 na profilu Grupy (...) na portalu społecznościowym (...) pod adresem: (...), a skutki tych naruszeń będą narastać, podczas gdy brak jest podstaw do uznania, aby brak udzielenia zabezpieczenia mógł uniemożliwić lub poważnie utrudnić wykonanie zapadłego orzeczenia, lub w inny sposób uniemożliwić lub poważnie utrudnić osiągnięcie celu postępowania w sprawie;
- art. 755 § 1 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 731 k.p.c. oraz art. 730¹ § 3 k.p.c. - poprzez uznanie, iż zastosowany przez Sąd meriti sposób zabezpieczenia jest odpowiedni do okoliczności sprawy, podczas gdy zastosowany sposób zabezpieczenia nie uwzględnia w sposób należyty treści spornych materiałów zamieszczonych na stronie internetowej obowiązanej, mających charakter obiektywnej i rzetelnej informacji, a ponadto de facto powoduje zaspokojenie roszczenia uprawnionego jeszcze przed wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia na skutek

ewentualnie wytoczonego przez uprawnioną powództwa o ochronę dóbr osobistych oraz nie uwzględnia w sposób należyty interesów obowiązanego, w szczególności prawa do wypowiedzi w związku z informacjami uzyskiwanymi przez obowiązanego przed dokonaniem publikacji spornych materiałów, obciążając go ponad potrzebę;

- art. 755 § 2 k.p.c. - poprzez uznanie przez Sąd meriti, że w niniejszej sprawie nie zachodzi przesłanka określona w przedmiotowym przepisie w postaci naruszenia ważnego interesu publicznego, podczas gdy w/w publikacja - z uwagi na skalę oraz sposób działania uprawnionej - zmierza do ochrony ważnego interesu publicznego, a nadto przez nieokreślenie czasu trwania obowiązku nałożonego na obowiązanego.
- Mając na uwadze powyższe zarzuty, wniosła o:
 - 1) zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku uprawnionej o udzielenie zabezpieczenia;
 - 2) zasądzenie od uprawnionej na rzecz obowiązanego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa przez adwokata w tym postępowaniu według norm przepisanych, a także kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa;
 - 3) wstrzymanie wykonania zaskarżonego postanowienia do czasu rozpoznania niniejszego zażalenia;
 - 4) rozpoznanie przez Sąd I instancji zażalenia w trybie art. 395 § 2 k.p.c. jako oczywiście uzasadnionego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie w części.

Zgodnie z przepisami k.p.c. zabezpieczenie roszczenia może być udzielone w każdej sprawie cywilnej podlegającej rozpoznaniu przez sąd lub sąd polubowny (art. 730 § 1 k.p.c.). Sąd może udzielić zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania lub w jego toku (art. 730 § 2 zd. 1 k.p.c.). Warunkiem uzyskania zabezpieczenia jest łączne spełnienie przesłanek obejmujących uprawdopodobnienie roszczenia i interesu prawnego (art. 730¹ § 1 k.p.c.). Postępowanie zabezpieczające służy udzieleniu uprawnionemu tymczasowej ochrony prawnej, a zatem ma ono charakter incydentalny, pomocniczy w stosunku do postępowania rozpoznawczego. Ze względu na przyjęcie przez ustawodawcę na gruncie postępowania zabezpieczającego uprawdopodobnienia zamiast dowodu, zgodnie z art. 243 k.p.c. zachowanie szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym nie jest tu konieczne. Uprawdopodobnienie ma dać sądowi słuszną podstawę do przypuszczenia o istnieniu roszczenia i interesu prawnego, bez konieczności podejmowania głębszej analizy materiału dowodowego. Podkreślić należy w związku z tym, że na etapie postępowania zabezpieczającego sąd nie bada zasadności roszczenia pod względem merytorycznym, ogranicza się bowiem do ocen dokonywanych *prima facie*. Ustalenia przyjęte w ramach postępowania zabezpieczającego nie są przesądzające dla późniejszego rozstrzygnięcia zapadającego po przeprowadzeniu postępowania dowodowego.

Uprawdopodobnienie roszczenia obejmuje zarówno okoliczności faktyczne, na których opiera się roszczenie i które powinny być przedstawione, a ich istnienie prawdopodobne w świetle dowodów oferowanych przez uprawnionego, jak i podstawę prawną roszczenia, która powinna być również prawdopodobna w tym znaczeniu, że dochodzone roszczenie znajduje podstawę normatywną. Roszczenie można uznać za uprawdopodobnione, jeżeli bez głębszego wnikania we wszystkie możliwe aspekty faktyczne i prawne sprawy istnieje na pierwszy rzut oka znaczna szansa, że w świetle przytoczonych przez wnioskodawcę twierdzeń faktycznych popartych dowodami lub środkami niebędącymi dowodami w rozumieniu k.p.c. przysługuje ono osobie uprawnionej.

Z kolei interes prawny istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny

sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie

(art. 730¹ § 2 k.p.c.). Chodzi tu o sytuację, w której w czasie postępowania prawa uprawnionego zostały naruszone albo są zagrożone naruszeniem w taki sposób, że wymaga to niezwłocznego zabezpieczenia tych praw przed dalszymi naruszeniami do zakończenia postępowania. Nie każde utrudnienie uzasadnia istnienie interesu prawnego, ale tylko takie, które ma charakter poważny, a więc trudny do usunięcia. Interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia to potrzeba wydania nakazów i zakazów zmierzających do usunięcia zagrożenia albo poważnego utrudnienia osiągnięcia celu postępowania w sprawie. Ustalenie, czy zachodzi interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia następuje w drodze wyważenia usprawiedliwionych okolicznościami sprawy interesów uprawnionego i obowiązowanego. Na gruncie art. 730¹ k.p.c. interes prawny rozumiany jest dość szeroko, co w praktyce oznacza możliwość powoływania się przez uprawnionego na wiele okoliczności, które mogą uzasadniać udzielenie zabezpieczenia. Należą do nich: zagrożenie wyzbycia się majątku przez obowiązowanego, nieregulowanie zobowiązań, nieracjonalne obchodzenie się z majątkiem, grożąca obowiązowanemu upadłość.

Należy zwrócić uwagę, że przy badaniu spełnienia przesłanek udzielenia zabezpieczenia sąd nie może opierać się na samych tylko oświadczeniach uprawnionego co do prawdopodobieństwa istnienia roszczenia i interesu prawnego. Uprawniony powinien również przedstawić odpowiedni materiał dowodowy na poparcie przytaczanych twierdzeń. Zgodnie z art. 738 k.p.c. sąd rozpoznaje wniosek o udzielenie zabezpieczenia w jego granicach, biorąc za podstawę orzeczenia materiał zebrany w sprawie. W zależności od etapu postępowania, na którym składany jest wniosek o dokonanie zabezpieczenia, sąd powinien poddać ocenie cały zgromadzony w sprawie materiał, o ile może on mieć znaczenie dla sposobu rozpoznania wniosku (orzeczenie SN z dnia 9 września 1961 r., IV CZ 54/61, OSNC 1963, nr 6, poz. 114).

Art. 730¹ § 3 k.p.c. nakłada na sąd obowiązek uwzględnienia przy wyborze sposobu zabezpieczenia interesów stron lub uczestników postępowania w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należytą ochronę prawną, a obowiązowanego nie obciążać ponad potrzebę.

W przedmiotowej sprawie słusznie stwierdził Sąd Okręgowy, że wniosek o zabezpieczenie zasługiwał na uwzględnienie. W niniejszej sprawie chodzi o zabezpieczenie roszczenia wynikającego z art. 24 § 1 k.c., czyli roszczenia służącego ochronie dóbr osobistych. Na podstawie art. 43 k.c. przepisy o ochronie dóbr osobistych osób fizycznych stosuje się odpowiednio do osób prawnych, czyli w tej sprawie do uprawnionego. Zasadnie uznał Sąd I instancji, że ochroną objęte są zarówno te dobra, które zostały przykładowo wymienione w art. 23 k.c., ale także inne dobra osobiste, które przynależą osobie fizycznej, czy osobie prawnej. Do dóbr osobistych podlegających ochronie należy dobre imię, nazwa, znak towarowy, opinia handlowa itd. W niniejszej sprawie obowiązany poprzez publikację w Internecie artykułu opisującego praktyki handlowe uprawnionego i oceniając je za wadliwe, niewątpliwie dopuścił się czynu, który może podważać zaufanie do uprawnionego klienteli. Jak wskazał uprawniony w publikacji tego artykułu na profilu społecznościowym prowadzonym przez obowiązowanego (profil Grupy (...) na (...)) umieszczono informację, na którą powoływali się klienci obowiązowanego domagając się rozwiązania zawartych umów. Stąd należy wskazać, że trafnie ocenił Sąd I instancji, że uprawniony uprawdopodobnił swoje roszczenie. Tym samym zarzut obowiązowanego naruszenia przepisu art. 730(1) k.p.c. nie jest uzasadniony.

W niniejszej sprawie nie zachodzi także sytuacja opisana przez obowiązowanego, że uprawniony nie uprawdopodobnił interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Skoro bowiem ukazanie się publikacji na profilu społecznościowym (...) Grupy (...), już obecnie, według twierdzeń uprawnionego, powoduje, że jego klienci domagają się rozwiązania umów powołując się na informacje zaczerpnięte z tego artykułu, to oznacza, że dalsze zamieszczenie tego artykułu zwiększa skalę naruszeń i tym samym istnieje uzasadniona obawa, czy brak zabezpieczenia uniemożliwi wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia (art. 730 (1) § 2 k.p.c.).

Co do zarzutu odnoszącego się do zastosowanego sposobu zabezpieczenia, to Sąd Apelacyjny uznał, że przepis art. 755 k.p.c. przewiduje w § 1 zd. 1, że

w sytuacji, gdy przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, sąd udziela zabezpieczenia w taki sposób, jaki stosowanie do okoliczności uzna za odpowiedni, nie wyłączając sposobów przewidzianych do zabezpieczenia roszczeń pieniężnych. Sposób zatem zastosowany przez Sąd I instancji zabezpieczenia polegający na zakazie publikacji artykułu w Internecie jest odpowiedni dla zabezpieczenia słusznego interesu prywatnego jednostki (uprawnionego) i do czasu zakończenia procesu obowiązana nie może upubliczniać treści zawartych w tym artykule. Skoro w niniejszej sprawie chodzi o ochronę dóbr osobistych i ich zabezpieczenie polega na zakazie publikacji, to Sąd Okręgowy winien ocenić także, czy taki sposób zabezpieczenia nie sprzeciwia się ważnemu interesowi publicznemu. Udzielając zabezpieczenia sąd określa czas trwania zakazu, ale nie może być dłuższy niż rok. W niniejszej sprawie Sąd I instancji uznał, że nie zachodzi przesłanka z art. 755 § 2 k.p.c. w postaci naruszenia ważnego interesu społecznego, choć skarżący zarzucił, że właśnie jego publikacja pozostaje w interesie publicznym informując klientelę uprawionego o nieprawidłowej praktyce handlowej spółki. Należało jednak stwierdzić, że to postępowanie rozpoznawcze w tej sprawie ostatecznie wykaże, czy zachowanie uprawionego było zgodne z prawem, a tym samym czy istotnie obowiązany działał w interesie publicznym. Koniecznym było jedynie dokonanie korekty zaskarżonego postanowienia w ten sposób, aby określić czas trwania zakazu. Wydaje się, że w niniejszej sprawie wystarczy półroczny termin zakazu publikacji tego artykułu.

W świetle przytoczonych powyżej okoliczności orzeczono jak na wstępie, oddalając zażalenia (art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.).

(...)

Mw